

Candeler II de Valldeneu

Sant Martí de Centelles

Ubicació

Comarca: Osona
Lloc/Adreça: Museu Episcopal de Vic
Emplaçament Museu Episcopal de Vic. Plaça del Bisbe Oliva s/n. 08500 Vic.

Coordenades:

Latitud: 41.7485
Longitud: 2.24691
UTM Est (X): 437386
UTM Nord (Y): 4622127

Classificació

Número de fitxa 08224 - 13
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia Objecte
Estil / època: Medieval
Segle s. XIII
Estat de conservació Bo
Protecció Física
Accés Restringit
Ús actual: Social
Titularitat Privada accessible
Titular: Bisbat de Vic. Plaça de la Catedral, n. 1. 08500 Vic.

Fitxes associades:

[Església de Sant Pere de Valldeneu](#)

[Candeler I de Valldeneu](#)

Autoria de la fitxa Anna M. Gómez Bach
Data de registre de la fitxa: dc., 28/11/2001 - 01:00

Descripció

Candeler d'estructura senzilla, constituït per un trípod amb uns peus de secció circular i aixafats a la plata, amb genolleres, els quals es corben a mesura que es van adreçant i s'uneixen prop el punt d'on emergeix una canya de secció circular, llisa al extrems. Damunt la canya hi ha un platet amb les vores ondulades, al centre del qual possiblement al començament hi havia una punta per clavar-hi la candela i posteriorment hi fou col·locat el broc que té actualment. Té una altura idèntica a un altre exemplar que procedeix de Sant Martí del Brull. És una peça molt simple i rudimentària, destinada a anar col·locada damunt l'altar, la qual no tenia altra qualitat que ésser un objecte utilitari i summament funcional, d'aquí en ve la manca d'elements ornamentals. Aquest objecte fa una alçada aproximada de 26 cm d'alt.

Història

El canelobre descrit hauria format part dels béns mobles de la parròquia de Sant Pere de Valldeneu i de la seva església. La cronologia atribuïda a aquesta peça la situa en època medieval, concretament al segle XIII. El seu ingrés al Museu Episcopal de Vic es va realitzar abans del 1893, coincidint amb altres peces litúrgiques i es va catalogar amb el número d'inventari 143. Aquesta peça va associada a un altre canelobre també procedent de la mateixa església i classificat amb el número 145. La seva ubicació dins el temple de Santa Pere de Valldeneu no acaba de ser clara, segurament els dos canelobres es trobaven junts il·luminant o decorant un mateix espai. L'església de Sant Pere de Valldeneu es documenta per primera vegada a inicis del s. XI dC a la vall anomenada del Vilar Daniel, d'on n'hauria pervingut el nom. L'església s'esmenta en el testament sacramental d'Odesind al 1007 com a parròquia fronterera del Bisbat de Vic situada sota les cingleres de Bertí i estretament vinculada a l'església de Sant Martí del Congost o d'Aiguafreda de Dalt. Al segle XVII, concretament cap el 1640, l'església fou pràcticament reconstruïda i la nau i el portal foren totalment modificats, juntament amb el campanar. El primer despoblament de la zona i el posterior desplaçament de la població cap als nuclis urbans de l'Abella i l'Oller han portat a una reducció de les seves funcions i actualment és competència del rector d'Aiguafreda. La posició exacta dels canelobres dins el temple, el seu autor i comprador i la seva trajectòria històrica queden per precisar; tot i així poden dir que al llarg del segle XVIII i XIX es procedí al buidatge de part de mobiliari de l'església, cap a les parròquies veïnes i que en aquest cas, dues de les peces van anar al Museu Episcopal.

Bibliografia

AAVV. (1991). Museu Episcopal de Vic i Museu Diocesà de Solsona. Catalunya Romànica. Ed. Gran Enciclopèdia Catalana. Vol. XXII, p. 240. MORGADES, J. (1893). C atologo del Museo Arqueol ogico-Art stico Episcopal de Vic. p. 273-274.

